

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 24 вересня 1985 року

№ 115 (3622).

Ціна 2 коп.

Корпункт «МК»

На квітневому Пленумі ЦК КПРС, на нараді з питань прискорення науково-технічного прогресу, у виступах Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова відзначалося, що ключова роль у прискоренні науково-технічного прогресу належить машинобудуванню. Партія ставить завдання прискорити темпи його розвитку, а головне — поліпшити якість машин і механізмів, створювати найновіші їх типи з тією метою, щоб суттєво підвищити продуктивність праці, збільшити фондівдачу.

Виробниче об'єднання по сівалках «Червона зірка» — флагман сільськогосподарського машинобудування в нашій області. Реконструкція і переобладнання підприємства, заміна морально застарілого обладнання новим, впровадження ро-

ботів-маніпуляторів, автоматизованих ліній, повна заміна ручної праці на виробничій, постійне зростання продуктивності праці — ось що значить на ділі прискорення науково-технічного прогресу. А його резерви? Найперше — активізація людського фактора, найсучасніша економія, виявлення, підтримка і широке поширення передового досвіду, соціалістичне змагання. Усе це можна спостерігати на згаданому підприємстві. Тож відтепер на виробничому об'єднанні по сівалках «Червона зірка» працює корпункт «Молодий комуніст», який детально займається усіма аспектами цієї теми — прискорення науково-технічного прогресу і участь у ньому молоді.

Сьогодні — перша публікація з «Червоної зірки».

він тепер гуде...». Через цю «цікавість» довелось знову налагоджувати складний механізм. Ще факт — хтось із радіолубителів на нашій дільниці витяг плати інтегральних мікросхем із верстата з числовим програмним управлінням. А плати дефіцитні, запасних немає, верстат вийшов з ладу, а коштує, між іншим, 50—60 тисяч карбованців.

Так, чимало труднощів ще сьогодні у роботі наймолодшої дільниці об'єднання. Взяти хоча б проблему постачання. Адже наладчики, інженери потребують приладів для перевірки роботи автоматів, діагностики верстатів з числовим програмним управлінням. Ще гірша справа із запасними частинами. Нещодавно ось вийшов із ладу мікропроцесор, запасного немає, вже протягом місяця колектив безрезультатно намагається відремонтувати його.

Робота інженера на дільниці цікава, по-справжньому творча. Інтегральні мікросхеми. Мерехтіння дисплею. Царство роботів і маніпуляторів. Однак робота тут відповідальна і складна, бо придбана заводом обладнання, не завжди відповідає паспортним даним. І щоб довести його до потрібних параметрів, треба бездоганно володіти тонкощами механіки, гідравліки, електроніки. З ентузіазмом працюють інженери дільниці Костянтин Терещенко, Валерій Лаврінов, Йосип Дурчак, Віталій Сазоненко, Ольга Каневська. Створена на дільниці й спеціальна слюсарна бригада, яка займається наладкою робото-технічних комплексів. Попереду у них велика й цікава робота. Робот, дисплей, телекомп'ютер — ці поняття тепер у заводчан шодня на умі... І на службі. Технічне переозброєння об'єднання набирає темпів. Треба тільки повсякчас дбати, щоб прояви безгосподарності, консерватизму окремих товаришів не ставали йому на перешкоді.

Л. СЕМЕНЮК.

На знімку: наладчик Віталій Андрійович САЗОНЕНКО біля фрезерувального верстата з числовим програмним управлінням. Фото В. БОНДАРЕНКА.

Гідний наставника

Серед членів колективу Голіванівського автопідприємства 10033 шириться змагання за гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС. На території підприємства майорить червоний прапор, під-

нятий на честь переможця трудового суперництва — молодого водія Олега Крижанівського. План по перевезенню народного господарських вантажів він виконав у липні на 140,6 процента. Олег гідний свого наставника — досвідченого водія Анатолія Никифоровича Панченка, який вважається серед транспортників одним із кращих. З початку нинішнього року ветеран виробництва справився з особистим планом по перевезенню народного господарських вантажів на 111 процентів.

В. СТАХ.
Голіванівський район.

Механізатори колгоспу «Прогрес» намагаються швидкими темпами і з високою якістю провести оранку на зяб. Серед оранців є й молодь. Зокрема, високіх результатів домагається тракторист Костянтин Лимар. Він щодня виконує по п'яти норми. На знімку: Костянтин ЛИМАР. Фото С. ФЕНЕНКА.

Новоміргородський район.

КУКУРУДЗИ — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ

Комсомольські тонни

Поле стиглої кукурудзи рухається «Херсонець-200». Від нього один за одним від'їждять проворні ЮМЗ-6 з причепами, навантаженими качанами кукурудзи, подрібненими стеблами.

«Херсонець-200» ще зовсім новий: перший сезон у роботі. Молодий і його «господар» — Іван Голованов, який лише кілька місяців тому став кандидатом у члени КПРС.

— Приймай естафету, далеко неси, — мовив механізатор-ветеран М. Я. Акимов, який рекомендував комсомольця до зав. КПРС.

...Ніч вступала у свої права. Вже й зорі помережили темні неба, і місяць завис над землею. А на кукурудзяному полі не спадала напруга.

— Працювали б і до ранку, якби не відволочувалися стебла, не забивалися машина, — розповідає Іван, поки його помічник комсомолець Григорій Намолинний їв комбайном.

Екіпаж повністю комсомольський. Крім комбайнерів, до його складу входять трактористи комсомольці Валерій Азаренко, Микола Чорний, Віктор Овчаров. За день-два екіпаж поповниться ще кількома молодими транспортниками, що завершать невідкладні роботи. Тоді відкоряться півтори-два норми на збиранні качанистої.

А сьогодні скільки мають? Робочий день ще не закінчився, а вже є понад норму... Комсомольські тонни продовжують надходити на колгоспний тік. Кожен гектар видає на круг по 42 центнери качанистої в зерні.

Пізно повертаються комсомольці з кукурудзяного поля. Стомлені, але радісні, бо попрацювали на славу.

В. ОСТРОВЕРХОВА,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Колгосп імені Кірова,
Знам'янський район.

У нас, на новій дільниці

НТП: ЗНАННЯ, УМІННЯ, ТВОРЧИСТЬ

У цеху механізації і верстатобудування виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» недавно вступила в експлуатацію нова дільниця роботизації. Починалась вона, як-то кажуть, з нуля. Допоміг ентузіазм молодих інженерів об'єднання, які обладнали її за лічені місяці. Завдання дільниці — впровадження робіт у виробництво. Цехи виробничого об'єднання по сівалках вимагають реконструкції, а устаткування і техпроцеси — модернізації. Поставлені квітневим (1985 р.) Пленумом ЦК КПРС, червневою нарадою в ЦК, завдання по прискоренню науково-технічного прогресу особливо актуальні для червонозорівців.

Сьогодні на дільниці роботизації триває напружена робота. До кінця року треба налагодити і запустити у виробництво 5 робіт, 12 робототехнічних комплексів.

Зосереджено чаклюють наладчики — а працюють переважно молодь — над новенькими вертикально-фрезерувальними верстатами з числовим програмним управлінням. Кожен автомат виконуватиме 10—11 операцій по обробці корпусів кукурудзяних сівалок СУПН-8. Нове устаткування з нетерпінням чекають сьогодні у механоскладальному цеху № 3. Адже один такий верстат замінить 9—10 універсальних: свердловальних, фрезерних, токарних. Вивільниться частина робочих місць, підвищиться точність обробки деталей, помітно зросте продуктивність праці. Аналогічні верстати пройшли випробування на Рівнянському дослідно-експериментальному заводі ПКТИ «Грунтомах» і дають усі підстави механоскладальникам сподіватись на успіх. Адже цілком виправдав сподівання змонтований дільницею роботизації і встановлений у ковальсько-пресовому цеху автоматичний комплекс на базі пресу КД для автоматичної подачі полоси і виготовлен-

ня деталей масових серій. Продуктивність його — 30—40 тисяч деталей за зміну, в той час, коли робітник за зміну виготовляє 3 тисячі. Встановлено такий же комплекс і в загальнопресовому цеху, збудованому на заводі вже в останні роки.

Беручи курс на кардинальне прискорення науково-технічного прогресу, об'єднання робить ставку на оновлені цехи та нові корпуси, які зводяться в умовах діючого виробництва. Однак був час, коли у цеху постійно виходили з ладу напівавтомати, інше дороге обладнання. Така ж доля спіткала і автоматичний комплекс. Хоча він і простояв два роки в цеху, не подбали тут про те, щоб налагодити його своїми силами — цеховою інженерною службою. Не забули тривогу і комсомольці. Зате за два роки у недбайливих господарів встигли повністю розкомплектувати обладнання вартістю 37 тисяч карбованців: пообрізати кабелі, познімати кінцеві вимикачі, деталі редуктора тощо.

Комітет комсомолу об'єднання забив тривогу. І ось заступник начальника загальнопресового цеху по технічній частині П. М. Драч повідомив комітет комсомолу, що їхні зауваження цілком справделиві, своєчасні і вже зараз враховані технологічною службою. Зокрема, механічний комплекс із смугоукладчиком на базі сорокатонного пресу вже укомплектовано і в кінці вересня буде введено в експлуатацію, що втричі підвищить продуктивність праці у процесі вирівнювання ряду деталей до сівалок.

Зволікали і з пуском промислового робота АКК-100 ПР, висувалися такі непереконливі докази, що жінка-штампувальниця за хвилину виробляє 30 деталей, а робіт усього 6.

— А як же ритмічність, точність виконання, можливість встановлення точної лінії, вивільнення робочих рук! — поставила питання на комсомольських зборах спілчан заго-

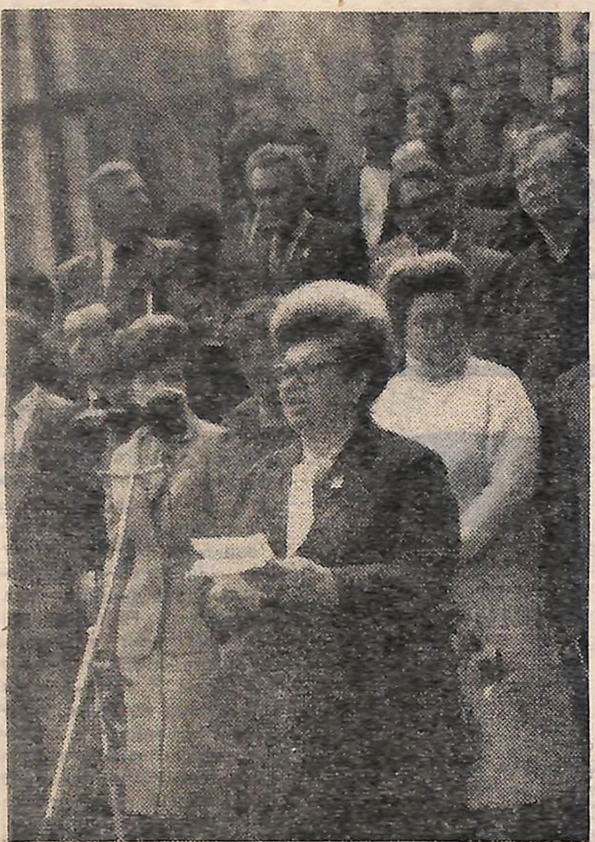
товельно-пресового цеху їхній секретар Людмила Козлітіна.

Занепокоєння комсомольців дало результат: зараз прийнято рішення переналагодити малопродуктивні роботи на виготовлення інших деталей, зокрема, деталей СЗГ-004047, завдяки чому продуктивність праці зросте у два рази. Цю відповідальну справу доручили наладчику В. С. Бурмістрову, який, пройшовши курс навчання, обслуговуватиме сам два роботи.

На новій дільниці роботизації працює чимало ентузіастів своєї справи, людей, які власне покликання вбачають у боротьбі за прискорення науково-технічного прогресу. І, звичайно, їх непокоїть недбайливе, безгосподарське ставлення до дорогоцінного обладнання, до продукту праці багатьох людей. Комсомолка, молодий інженер Ольга Каневська прийшла у бюро верстатобудування відділу автоматизації і механізації виробничих процесів два роки тому після закінчення вузу. Ось її думка:

— Такий випадок: мізували над схемами, налагодили автомат, і з гарним настроєм приступили до іншого завдання. Аж раптом прибігає робітник із цеху і запитує: «Як його виключити? Бо я з цікавості натиснув на кнопку і

Веселка вересневого дня

Широну стрічку стрімкої траси до державного музею-заповідника І. К. Карпенка-Карого меремать висоні тополі і червоні яскраві прапорці. Осінній ранок напинає над хутором Надії високе блакитне небо і щедро розсипає докруг лагідне сонячне проміння. Традиційне свято театрального мистецтва «Вересневі самоцвіти» в п'ятнадцятий раз започатковує свій ход у цьому заповідному нутті рідної землі, де жив і творив наш земляк Іван Карпович Тобілевич...

Відкриває свято голова оргкомітету, заступник голови обласного комітету С. М. Чабаненко. Про всенародну шану до пам'яті нашого великого земляка говорять у своїх виступах професор Київського інституту театральності мистецтва імені І. К. Карпенка-Карого Л. К. Білецька, кандидат мистецтвознавства Р. Г. Коломієць, поет з Миколаєва Вячеслав Качурін та інші.

На імпрізованому коні з'являються незабутні Іван Тобілевич і Марко Кропивницький (їхні образи сценічно відтворили артисти обласного українського музично-драматичного театру, заслужені артисти УРСР І. Терент'єв та В. Зіноватини). Далекі десятиріччя переступили улавлених морфів українського театру, щоб зустрітися із своїми щасливими нащадками.

Під крилатими кронами столітніх дубів, сучасників Миколи Садовського, Марії Заньковецької, Панаса Саксаганського, схильовані читачі скарбниці біографії нашого народу, лунають вірші і пісні у виконанні артистів-аматорів і артистів-професіоналів. Із грізного і героїчного 1944-го року в брезентовій плащ-палатці і з автоматом на грудях звертається з пристрасним словом до своїх сучасників і ровесників рядовий Орлюк із кіноповісті О. Довженка «Повість полум'яних літ» (артист народного студентського театру «Резонанс» М. Барабула).

Дружніми оплесками глядачів супроводжується діалог Галушки і Часнича. Діагональ національних костюмів із вітанням у руках вітають почесного

шахтаря Манара Діброва. Герої відомих п'єс О. Є. Корнійчука були бажаними учасниками «Вересневих самоцвітів». Їх представили гостям свята кропивницькі.

Ведучі театралізованого концерту Н. Карасьова і В. Кумпан красним словом величають трудові звитязи будні ніровоградців, які ударною працею знаменують підготовку радянського народу до XXVII з'їзду КПРС.

Пильно вдивляється в обличчя своїх земляків бронзовий Іван Карпович. Живим вогнем палають нити на гранітному постаменті. Сонячний голий день одягнений у святкові шати гасел, транспарантів і прапорів.

Фейєрверк пісень, музики і танців розцвів на величезному майдані, де продемонстрували своє мистецтво троїсті музиканти із села Бірки Олександрівського району, академічна хорова капела ніровоградського музичного училища, оркестр народних інструментів Будинку вчителів, солістка обласної філармонії, заслужений працівник культури УРСР А. Червінська.

Настрий всьому святу на хуторі Надії піднімає і створює народний ансамбль пісні і танцю «Весна» Кіровоградського міського будинку культури імені Компанієць.

Наприкінці Тобілевич (Терент'єв) і Кропивницький (Зіноватини) привітали молодіжний самодіяльний ляльковий театр із села Богданівки Знаменського району і його керівника В. Новікова із присудженням почесного звання «народний театр».

...У цей день учасники свята, ніровоградці та гості з Києва, Миколаєва та Одеси поклали квіти до могили І. К. Карпенка-Карого на сільському кладовищі.

«Вересневі самоцвіти» розпочали свій традиційний тиждень у містах і селах нашої Кіровоградщини.

В. ГОНЧАРЕНКО.

На знімку: зі вступним словом звертається до присутніх С. М. ЧАБАНЕНКО; під час свята.

Фото С. ФЕНЕНКА.

У КОЛГОСПІ справляли обжинки.

За Анатолієм ще ополудні стареньким списанням, уже без тента, «бобиком» приїхав бригадир тракторної: «Збирайся, бо ж не буде свята без тебе...». Анатолій і не втиснув одразу, як побачив Василя Івановича у хвіртці, що саме за ним приїхав, хоч знав — сьогодні останній покос буде обмолочено. Подумав: щось із комбайном транілось, тому й застав, коли вже трясень шоссейкою до контори.

— Як там Сергій?

Бригадир затримав погляд на Анатолієві, кліпнув повіками і хоч Анатолій за дикотинним старим газончиком не розібрав слова, кинутого коротко, але з того покліпу та ще з посмішки зрозумів: все як слід.

Біля контори уже сиділи дядьки, хлопці, ті, хто раніше на годину-другу закінчив живна і хто тепер чекав останніх комбайнів з поля. Гомоніли:

— За годину, мабуть, кінчатъ...

— А скільки їх там?

— Та п'ять — із самого досвіта.

— Врожай, підрахувують, паче б нічого цього літа?

— А солома яка!

— Багато соломи, буде ще худобі на зиму. За яром в одному місці десять скирт — це ж три громовідводи найменше треба ставити...

Анатолій негучно привітався, кивнувши головою, і скоренько знайшов місце на лавочці, аби не звертати на себе увагу, але його так дотали:

— Ну що, герой, болить рука?

— Заживає, — тихо відповів Анатолій.

— Ого, щось швидко вона заживати почала — тільки вчора розбитував, а вже...

— А він її живою водою побризкав... З Козацької кришки.

— Та давно вже пора в поле виходити — шлепеш боки вдома!

Анатолій не хотілось про це балакати. Одне те, що не зник бути в центрі уваги, а друге — своїми жартами трактористи ще дужче ярили душу: живна закінчувалась без нього.

...Руку він розбив учора іранці. Вибивав вал з бітера двома молотками, як це здебільшого роблять, хоч і заборонено технікою безпеки, але ж поспішав, хотілось, аби швидше. Молоток сприснув з молотка і в долою шпигнуло паче голкою, — гостро й коротко.

«А, дрібниця, — подумав, помацавши гаряче місце, — заживе». Полагодив нал, пройшов ще дві гони, але рана дужче й дужче давала про себе знати, і кров не переставала сочитися. А коли вже не можна було рукою стерно втримати, сказав Сергієві: «Побудь сам, а я скочу в лікарню, щоб подивились...».

Він думав, що спідня ще вернеться на поле і щиро здивувався, коли його «через таку дрібницю» негайно направили в Новоархангельськ, в районну лікарню і після недовгої операції показали невеличкий, менший соняшникового зерня, гострий шматочок металу.

Рука вже не боліла, ні-

ла тихо, але Анатолій став про це не думати.

Гурт коло контори став більшим. Приїшов Георгій Юсипович Нікопчук, повісив заплінутого піджачка на підхвостину, термос алюмінієвий. Втомлено склав руки перед собою: паче дивився, які воли в нього впроделі — кожного літа він найбільше кладе в покос жаткою, не поступається перед молодими. Перший жаткар у Скалівій.

«А комбайнери, бач, поступилися, — думав Анатолій. — Просто, в нас екіпаж підібрався хороший, та й комбайна теж готували на совість...».

Про живна Анатолій вперше заїкнувся ще на початку весни. А в травні молодий шофер впевнено підійшов до голови колгоспу: «Комбайнерів у нас негусто, то

— О, а он уже і перший хтось вирушив, — сказав задоволено головою і, хто сидів, а хто встав, бо з-за сльві не було видно — повернули очі за тік: дорогою до лісосмуги брався перший комбайн, за ним трохи далі ще два вкупі, далі ще.

Анатолій теж встав і пильно вдивлявся, внізнавав серед тих п'яти комбайнів свій і чув, як тепла хвиля заливає йому груди.

Згадавось, як ще в школі вчився. Надумав аеросани змайструвати. Дістанав всюди списані непотрібні механізми, деталі, марудився коло того залізничні вечорами, на канікулах — ровесники хлопці хоч і заздрили, але чи був хто серед них, хто б повірив — сани мчатимуть заспаним полем, здіймають білу кушпелу за со-

живним полем. Молодші механізатори зносили стільні, даштували тимчасові лавчини з дощок, аби було де всім сісти.

Дядьки, присівши наповніти чи прилігши на траву, курили, згадували.

— А от мені не повезло на останній ході...

— А що таке?

— Та колесо пробив.

— Бо селом, мабуть, їхав...

— Аби ж то селом. Ще за містком чую — шипить. Не може бути! Приїхав на вагону — точно шипить...

— Яке: внутрішнє чи ззовні?

— Ззовні.

— То дрібниця...

Про роботу, про сім'ю, про всяку всячину. Точаться розмови. І враз:

— Ідуть, ідуть!

— Ага, і перший — Серьожа веде...

— Та там же двоє в комбайні!

— Ти бач, точно: Іванов

ВОДА НАШ СУЧАСНИК З КОЗАЦЬКОЇ КРИНИЦІ

прошу дати мені на літо «Півня»... Постаріюсь... Голова знав, що хлопець сльві на вітер не кидає, а про фактові його здібності всієї Скалівій відомо, тому так само, не роздумуючи, відказав: «Підбирай, Іванов, екіпаж». Це в їхньому колгоспі золоте правило — само-

стійно формувати збирально-транспортний екіпаж, бо люди в спілці повинні працювати з бажанням. Анатолій в помічників вибрав Сергія Пузиря, водіїв — Федора Бабенка (це він пересів на його, відремонтований виліт 31Л), Володимира Шарова (в ясла з ним разом ходив у школу, потім служили разом, спали ліжком з ліжком), соломо відозити — Володимира Юхимовича Микитюка. З Юхимовичем домовився заздалегідь — без нього не обійтись. Колись Юхимович був найкращим комбайнером не тільки в колгоспі, а й в районі, за першість тоді колгосп дав премію: В. Ю. Микитюку мотоцикла МТ-9, а помічником, Іванові Іванову, — телевізор «Горизонт».

Зараз старший Анатолій брат уже давно сам молодих навчає; недавно від нього листа отримали з Херсонщини (переїхав туди жити) — третє місце в районі цього року зайняв. Тож Микитюка в екіпаж Анатолій зголосив несподівано...

Вийшов на поріг голова колгоспу, постояв, подивився через тік на поля, що забігали аж за обрій, — звидті мали вертатися комбайни — й заспокоїв несподівано:

— Почекайте, товариші, десь вони ось-ось мають кінчатъ... Одпочиньте тям часом... Іванов є? — запитав і тут же усміхнувся, бо Анатолій підвів голову: — Болить? — кивнув на руку.

— А, дрібниця, — Анатолій накрив забинтовану руку здоровою, паче соромився чи злився, що знов на нього звернули увагу.

бою аж заходивиметься серце в кожного? А як самому в тих саях? Здебільшого думали: дивак. А він зробив сани. Влітку замість лаж ставив на коліщата і знову вихорив мілкою степовою порохнявою — вже не в геросанях, а в аеросанині.

Ще перед службою в армії водив паливозправного автомобіля. Не розлучався із шоферськими правами і в армії. А як демобілізувався — більше двох тижнів вдома не всидів. В автопарку сказали відверто: «Можемо, Толя, тільки підмінним взяти — нема машин... Правда, он стоїть одна уже рік без хазяїна, без мотора, без...».

Пому хотілось мати свою машину, бо що таке підмінний? Він узявся за старенького, з якого вже давно вивітрився бензний запах, 31Ла. У грудні морози вдавили люти (пучки не зведеш), а тут ще й ні ями ремонтної тоби, ні бокса, бо все тісне, на «газоні» розраховане. Загрівався в роботі. Було коло чого.

Другого лютого 31Л внішов у рейс. Дехто лише закомпилів губу — «ого!», дехто підбадьорливо підморщив — «знай наших!», а він, недавно звільнений в запас солдат Анатолій Іванов, їхав на цукровий завод по жом, дивився прямо перед собою на переметну з почі невеселіми співовими кучугурами шосейку і думав: «Все нормально, є своя машина. І їде добре, як по маслу...».

— Хлопці, збори будемо проводити коло вагової, то треба, мабуть, підготувати там місце. Давайте, хто молодший, гуртом — швидше буде, — обірвав сногод бригадир тракторної.

На току, коло вагової, грілясь на сонці золоті ворохи дрібного зерня (шівонця цього року вродила на окремих площах по 30 центнерів з гектара), тріщали приглушено віялки і пахло

за рулем, а коли ж це він поспів?

Комбайни урочисто заходили на подвір'я тракторної бригади. Червоні, з зірками на хедерах, вони горіли під сонцем, йшли легко, як на параді, паче й не було позаду важких, з дощами й вітрами, припізлих цюгоричних живна.

Анатолій збуджений, повеселілий, зістрибнув з комбайна. В руках — трилітровий механізаторський термос. Відкрив кришку, подав дядькам:

— Вода з Козацької кри-

ниці... Холодна, пийте!

— Вичистили кришечку?

Ох, і добра вода.

— Знайдіть конати...

— Це про Козацьку, там, де Вись із Тікичем зливаю-

ться?

— Добра вода!

— На здоров'я, пийте...

Пили холоду смачну воду з Козацької кришки. Хто й коли тут негіднобуку кришечку викопав — невідомо. Кажуть, що козаки, бо ж і названо відно недарма Козацькою. Не замудрюється джерело, скільки років б'є воно з-під двох каменів!

Спрагли хлібороби набиралися здоров'я. Пив Анатолій Іванов і не міг напиться — добра вода.

А як повсідалась кружка на теплих соснових лавчинах, як вмовкли тріскотливі віялки, і голова колгоспу підняв руку — запала тиша:

— Дорогі товариші! До-

звольте мені подякувати вам за вашу сумлінну працю на живнах...

Анатолій сів у другому ряду межі Сергієм і Юхимовичем, бачив молоді й літні, загорілі обв'ятрені лича, добрі в цю мить і якісь незвичайно урочисті, святкові — обжинки!

— Перше місце на жни-

вах, намолотили 5443 центнери зерня, здобув комсомольсько-молодіжний комбайновий екіпаж, очолюваний комсомольцем Анатолієм Івановим...

У колгоспі справляли об-

жинки.

В. БОНДАР,

Колгосп «Ленінський шлях», Новоархангельський район.

МУЗИКА ВІЧНА

У Кіровограді відбувся концерт заслуженої артистки РРФСР, професора Московської консерваторії Віри Горностаєвої. Віра Василівна не вперше у нашому місті, батьківщині її вчителя Г. Г. Нейгауза. Видатний радянський педагог і піаніст зумів передати своє захоплення творчістю Фрідріха Шопена багатьом учням. Але Віра Василівна — особливо при-

страсний пропагандист і чудовий інтерпретатор музичної спадщини Шопена. В цьому році виповнюється 175 літ із дня народження композитора, і програма піаністки складається виключно з його творів.

Концерт В. Горностаєвої — то концерт-розповідь (піаністка в її особі чудово поєднується з оповідачем). Мазурки Шопе-

на вона називає щоденником. Мистецтво композитора реалістичне, це витікає з його світогляду. У концерті прозвучали третя і четверта балади Шопена. Третю В. Горностаєва пов'язує із «Світезянкою» А. Міцкевича. Навіть коли Шопен вдається до легендарного, суто романтичного сюжету, то й тут лишається світлим і правдивим.

Віра Василівна говорить: «Ваше місто має прекрасну історію. 138 років тому

тут саме у вересні грав Ференц Ліст свої останні концерти. Він належав до того кола діячів мистецтва, що й Шопен, Ж. Санд, Делакруа... Я давала відкриті уроки у Веймарі, де Ліст жив останні роки свого життя. А коли він приїздив до Єлисаветграда, був же зовсім молодий, 36 років... Бажаю, щоб зали ваших палаців культури були відкриті для виконавців вічної музики».

К. ТЕРЕНТЬЄВА.

В АЛЕРІЙ Терещенко за- біг до райкому, як видно було з усього, при- мо од своїх зерноочисних машин — він зараз пра- цює механіком по зерно- очисній техніці. А до цього був і керуючим відділку, і на курсі замість головно- го інженера їздив, і... Втім, може, шукає себе чоловік у роботі, справу по собі підбирає?

— Та ні! — наке на те сам Валерій. — Справа по мені, якою займався кілька років і яку любив, у мене була перед тим. Але... — і молодий чоловік, похню- пивши голову, задумався про щось своє.

Прийнявши тієї задуми по- яснила другий секретар Онуфріївського райкому ЛКСМУ Т. Авраменко:

— Бачите, Валера у нас секретар комітету комсо- моль колгоспу імені Комін- терну — одного з найбіль- ших у районі. Комсомоль- ська організація там нині складає більше ста чоло- вік. До речі, особливо зросла вона за останні ро- ки, відколи Терещенка комсомольці обрали секре- тарем. Він же став пер- шим в районі заступником голови колгоспу по роботі з молоддю. І проявив себе ініціативним, умілим орга- нізатором. Та з 1 січня 1985 року посаду заступ- ника по роботі з молоддю чомусь анулювали, і не ли- ше в колгоспі імені Комін- терну, але й в інших гос- подарствах району, де во- ни були. Тим часом од посади комсомольського секретаря його ніхто не звільнив, так що він до цього часу веде й комсо- мольські справи. Однак, самі розумієте, сумішати це в такому великому гос- подарстві з обов'язками механіка по зерноочисних машинах — це значить не встигати ні на одному, ні на другому місці...

Певно, це особливо від-

чув під час жнив і сам ком- сомольський секретар, то- му, що звернувся до голо- ви колгоспу А. П. Резнича за роз'ясненнями: що ж йому робити в першу чер- гу — комсомольській спра- ви вести, чи забезпечувати безперервну роботу зер- ноочисної техніки? Анато- лій Петрович пояснив, що виробництво важливіше, бо

секретар зумів організу- вати актив, заручитися підтримкою парткому гос- подарства й правління кол- госпу, та упустив в робо- ті, за його власним зізна- нням, вистачає. І найбіль- ше, вважає В. Калантаєв- ський, буває втрат через

ланки все це неможливо. Я вже можу навіть киди- тись запропонувати на посаду заступника — бри- гадир колгоспної город- нської бригади Таню Мо- ван. Вона у нас активістка громадської роботи, успіш- но займається організа-

СТАВИМО ПРОБЛЕМУ

НА ВСІ БОКИ МАСТАКИ,

або На вихованні економити не варто

хліб, як відомо, усьому го- лова. Не маючи чого запе- речити, Валерій вирішив: ну що ж, доведеться від- класти комсомольську ро- боту на післяжнивний час. Однак, пам'ятаючи про те, що одержував у районній комсомолу як секретар комсомольської організа- ції чисельністю понад 100 чоловік доплату 65 карбо- ванців, він, незвиклий до дармових грошей, звернувся в райком з проханням звільнити його од обов'яз- ків секретаря. Йому пояс- нили, що це можна буде зробити тільки під час зві- тів і виборів, а до того ча- су мусить лишатися на посту. І тепер Валерій, весь заплений, щойно примчавши з Павлиша в Онуфріївку колгоспним мо- тоциклом (добре, що до райцентру недалеко), за- пально говорить другому секретареві РК ЛКСМУ:

— Не хвилюйся ти так, внеси й обов'язково зберу! Розумієш, того місяця так силалось: зерно ле- жить на тону, час не жде, запчастини треба шукати... ну хіба ж я не зібрав би часом ті внески, якби не цей...

ТРОХИ згодом я зу- стрівся із В. Калан- таєвським, секретарем комсомольської організа- ції колгоспу «Зоря», у якій 74 комсомольці. Основна робота економіста у Вікто- ра не така неспокійна, як у В. Терещенка, однак не менш складна. І хоча

відсутність живого кон- такту з людьми, адже він при потребі ніяк не може залишити свого робочого місця, та й роботу еконо- міста за нього ніхто ін- ший не робитиме...

Саме на ті дні, коли від- булася наша зустріч з В. Калантаєвським, припав і «пін» у підготовці до но- вого навчального року в системі комсомольської політосвіти. Та в «Зорі» на той час у цій справі ще практично нічого не було зроблено: комплектація групи системи комсомоль- ської політосвіти являю від- сувалася на майбутнє. І це за три тижні до початку занять...

Мені пригадується, як, прощаючись зі мною, В. Те- рещенко, раптом сказав:

— Ви тільки не поду- майте, що я про себе тур- буюся — мені вже все од- но скоро тридцять, не комсомольський вік, але в одному я переконаний: твердо: заступник голови по роботі з молоддю у та- кому господарстві, як на- ше, потрібен. Інакше годі говорити про якусь си- стемність у комсомольській роботі, про організацію ці- ликового дозвілля, про діло- ві відносини в молодіжних колективах... Без органі- зуючої, централізуючої

цією політосвіти комсо- мольців, має нахил до ро- боти з людьми...

— Безперечно, — сказав згодом у розмові зі мною й секретар партійної орга- нізації колгоспу «Зоря» В. С. Бутенко, — посада звільненого секретаря ком- сомольської організації чи заступника голови колгос- пу по роботі з молод- ддю, потрібна в колгоспі хоч би з огляду на те, що число молодих людей, які обрали його для проми- слання, для роботи на зем- лі, останнім часом у селі зростає. Ця категорія сіль- ських жителів потребує особливого підходу й пиль- ної уваги. І, звичайно, най- кращий варіант — це коли молода ініціативна люди- на, їхній робітник згуртує їх, ставши на чолі активу...

У РАЙКОМІ комсомолу теж дотримуються та- кої думки.

— Треба сказати, — го- ворив завідувачий відділом комсомольських організа- цій РК ЛКСМУ Л. Шу- мейко, — що ефективність комсомольської роботи на місцях з моменту скасу- вання районним управлі- нням сільського господа- рства посад заступників по роботі з молоддю різко знизилася. Мені особисто здається, що сталося так же й тому, що цей захід негативно позначився на

авторитеті комсомольських ватажків. Чи так вже кон- це була потреба виключа- ти зі штатного розпису колгоспів цю важливу од- иницю?

Ми звернулися з тим же запитанням до завідуючо- го оргколгоспним відділом обласного управління сіль- ського господарства П. Д. Борси і одержали таке по- яснення:

— В «Рекомендаціях по штатній чисельності та основних функціях керів- них спеціалістів і обслуго- вуючого персоналу колгоспів Української РСР» такої посади, як заступник голови колгоспу по роботі з молоддю, не вказано. Але це не значить, що її не можна вводити у штат. Особисто вважаю, що там, де є нагальна потре- ба і де дозволяють еконо- мічні можливості госпо- дарств, такі посади слід вводити. Це випливає з не- обхідності посилення ви- ходної роботи з молоддю, мобілізації її на виконан- ня важливих завдань, які ставить партія не лише у виробничій сфері, але й у справі формування нової людини... І треба сказати, що Онуфріївський район у цьому плані швидше ви- няток, аніж правило: за- ступники по роботі з мо- лоддю є у голів багатьох колгоспів Компаніївсько- го, Добровеличківського, Новоукраїнського, інших районів області...

Але ж, питаєте ви, чим тоді пояснити скорочення цієї посади в усіх без ви- нятку колгоспах району?

П. СЕЛЕЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара».

Онуфріївський район. Від редакції: Гадаємо, з приводу порушеної в ко- респонденції проблеми, висловлять свою думку комсомольські працівни- ки, наші читачі. А на пи- тання чому скоротили по- саду заступників голів колгоспів по роботі з мо- лоддю, чекаємо конкрет- ної відповіді від Онуфрі- ївського районного уп- равління сільського госпо- дарства.

Прагнення до мети

Людина заторілась ба-

жанням долетіти до сон-

ця. Вона знала, що для

цього потрібно — крила.

Людина зробила їх, і — о

щастя! — її мрія збулась.

Недовгою була радість

Ікара (так звали людину):

сонце розтопило крила,

зроблені з воску, — і смі-

ливець упав на землю. Та

зовсім не невдахою бачи-

вся нам Ікар, він швидше

втілення відважності, на-

полегливості у досягненні

поставленої мети.

Легенду про Ікара я при- гадала не випадково, адже саме так називається во- кально - інструментальна група Кіровоградського ра- йонного будинку культури, про яку хочу розповісти. Дещо незвичайне ім'я ви- брав для себе цей само- діяльний колектив. Зако- номірно, у читачів виникне запитання, чому саме його. Відповіддю буде легенда про Ікара, бо учасники во- кально - інструментальної групи відзначає настійне прагнення до мети — так служили людям своїм мис- тецтвом, щоб воно зали- шало в їхніх душах поміт- ний слід. На мою думку «Ікарівцям» це вдається. Їх тепло приймали у Кірово- градському, Знаменському, Новоукраїнському, Компаніївському районах Кіровоградської, Березан- ському та Миколаївському районах Миколаївської об- ластей.

Очолує вокально-інстру- ментальну групу «Ікар» Олександр Пляченко. Він закінчив Черкаське музич- не училище, потім музич- но-педагогічний факультет Кіровоградського педаго- гічного інституту. Олек- сандр добре розуміє му- зики, сам пише її. Так, на- приклад, у репертуарі «Ікара» є такий твір, як «Баллада о земном шаре». Музику до нього написав Олександр Пляченко. Він же автор музики пісні на слова київського поета Євгена Варди «Дівоча вес- на».

Відкриває концертну програму ВІА пісня на слова Михайла Дудіна «Перед грядущим в отве- те». Це — твір антивоєнної спрямованості, яка є цент- ральною у творчості само- діяльного колективу. Це й зрозуміло, адже немає за- раз важливішого завдання, ніж вберегти планету від війни, «Ікар» теж вносить свій посильний вклад у бо- ротьбу за мир. Його зброя у ній — музика.

Велике емоційне вра- ження справляє на слухачів і пісня «Виновен ли по- рох», яка близька за сво- їм звучанням до «Баллади о земном шаре» і «Перед грядущим в ответе».

Помітне місце у репер- туарі вокально-інструмен- тальної групи «Ікар» зай- мають народні пісні.

Хочу представити учас- ників вокально-інструмен- тальної групи «Ікар» за- тимчасово. Це Тетяна Пляченко, Валерій Панчен- ко, Олег Калашников, Вік- тор Політаєв, Сергій Си- доренко, Сергій Кальни- ченко. Усі вони над усе люблять музику.

О. БОНДАРЕНКО. Кіровоградський район.

Фото М. САВЕНКА.

Що сьогодні у моді?

ВІДПОВІДЬ НА ЦЕ ЗАПИТАННЯ ДАЄ НОВИЙ МАГАЗИН

Кілька днів у цьому ма- газині, який недавно від- крився в Кіровограді, і про що вже повідомляла наша газета («МК» за 14 вересня), не вщуває гамір покупців. Серед відвідува- чів найбільше молоді. Та це й не дивно: їх закликає вивіска «Товари для мо- лоді».

Загляньмо у відділ, де продаються годинники. Ви- бір, безумовно, великий, але найбільше тут елек- тронних годинників, які найбільше полюбилась ос-

таннім часом юнакам та дівчатам. Чи завітано до відділу «Одяг для юна- ків»: любителі спортивного

стилю знайдуть для себе джинси, модні сорочки, куртки, а той, кому більше до вподоби стиль класич-

РЕПОРТАЖ

ний — сучасні елегантні костюми вітчизняних та зарубіжних швейних фаб- рик. Чимало покупців зі- бралось біля жіночого вступу: на прилавках туф- лі, босоніжки різного фа- сону, кольору на будень і свято. Записи популярних ВІА, естрадних виконавців пропонує відділ грампла- тівок...

— Ми намагалися піді- брати на прилавки такі то- вари, які подобаються мо- лодим, відповідають їхнім смакам, — говорить заві- дуюча магазином І. М. Ва- сільєва. — Придбати по- трібну річ покупцям до- помагають наші дівчата — в магазині працює комсо- мольсько-молодіжний ко- лектив. Дівчата самі орі- єнтуються, що сьогодні в моді, що хлопцям і дівча- там до лиця, а що не ко- ристуватиметься попитом. ...Покупців у магазині не меншає протягом всьо- го дня. І це найкрасномов- ніше доводить, що товари подобаються юнакам та дівчатам. Врешті, послу- хаймо самих відвідувачів.

І. Шевкун, слюсар-скла-

дальник:

— Думаю, що тут мож- на купити гарні речі. Є модний одяг, взуття. Хо- четься побажати, щоб та- кий вибір був завжди. Та й взагалі — спеціалізова- них магазинів потрібно створювати більше. І не тільки в обласному центрі.

А. Іванова, робітниця:

— Присмню, що в нашому місті з'явився такий ма- газин, все тут зручно, ні про що не забули — кос- метика, трикотаж, галан- терія, одяг.

О. І. Смирнов, пенсіо-

нер:

